

lade disse Arbejder paabegynde for at staae Arbejde til de Rødbliende, saa vil jeg sige det ærede Medlem, at naar der forlanges saa urimelige Ting, som dette er, synes jeg nok, der kan være Grund for os til at stille os tvivlende. Der vil jo, naar vi skulle have Loven gennemført med det Tillæg, der her forlanges, gaa nogen Tid hen, hvori Arbejdsløsheden endnu er til Stede, og hvori Arbejderne hverken faae Arbejde eller Understøttelse. Det er een Side af Sagen; men en anden er den, at vi, selv om vi have den allerbedste Villie til at fremme disse Arbejder, ere affaarne fra at gaa med til at give Bevillingerne her. Det har jo nemlig viist sig, at den høie Regjering gjerne vil have vort „Ja“ til den og den Foranstaltning og den og den Lov; men kan man ikke faae det „Ja“, trøster man sig med: Vi kunne ogsaa hjælpe os foruden det. Vi ere komne dertil, at vi overse Hovedbestemmelsen i Grundlovens § 2, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Man er kommen saa vidt, at medens Rigsdagen er samlet, giver man ingen Love; men man udsætter Rigsdagen, og saa giver man Love. Kan man lige overfor denne Fremgangsmaade vente, at vi skulle være villige Redskaber til at hjælpe Regjeringen ud af dette? Nej, det kunne vi ikke gjøre. Vi ere affaarne fra at give baade den ene og den anden Bevilling, selv om vi maatte skjønlige, at den kunde være nyttig og gavnlig; vi kunne ikke gjøre det under disse Forhold. Derfor siger jeg: Vil man gjøre Noget for Arbejderne, saa maa man gjøre det i den Form, Folkethinget har foreslaaet. Det er en Foranstaltning, som vil hjælpe oieblikkelig, og det er en Foranstaltning, som vil hjælpe paa den Tid, Nøden er stor, og naar vi saa rykke længere hen i Tiden, kunne Arbejdsforholdene maatte udjævne sig, saa at Tilstanden bliver bedre. Naar der siges, at den Hjælp, der her er Tale om, er en Draabe i Habet, saa vil jeg dertil svare, at den vil blive modtagen med meget stor Taknemmelighed og Paaskjønnelse af dem, der komme til at nyde Godt deraf, og saa kan det ogsaa være en Trøst for os, at vi have gjort Noget for at afhjælpe den Nød, der er til Stede. Jeg vil derfor paa det Allerbarmeste anbefale Forslaget, som det foreligger fra Folkethinget, og advare imod at støtte det Endringsforslag, som ærede Medlemmer her i Salen have stillet.

Bloug: Jeg skal ikke bebrejde den ærede Landskingsmand, der nu satte sig, at han fraraader at vedtage det Forslag, der er stillet af 5 Medlemmer her i Thinget, fordi

det er umuligt at fremme det. Vi maa skjønlige paa, at det ærede Medlem drager saa god Omjorg for vor Tid og vor Uleilighed, at han ikke vil have, at vi skulle spille nogen af Delene. Dette bebrejder jeg ham aldeles ikke, men jeg tør maaste gjøre den almindelige Bemærkning, at denne Forudsætning om en Umulighed hører meget sjeldent og meget lidt hjemme under en Statsforfatning, hvor- efter Folkerepresentationen bestaar af to ligeberettigede Thing; thi naar man gaar ud fra Forudsætningen om Umuligheden af, at de kunne komme overens med hinanden, saa erkjender man jo i Grunden, at Forfatningen er umulig. De forskjellige Thing kunne jo nemlig kun arbejde sammen under den Forudsætning, at de ville komme hinanden i Møde, og jeg tror, at naar det ærede Medlem var i Stand til uden Brillen, det vil sige uden farvede Brillen, at læse det Forslag, som er stillet af 5 ærede Medlemmer, vilde han ogsaa indrømme, at fra dette Things Side er der gjort et Skridt hen imod at gjøre det, der efter det ærede Medlems Mening er umuligt, muligt, at vi have søgt at komme det andet Things Anskuelse i Møde. Naar han nu mente, at det under Nr. 1 stillede Forslag ikke er tilstrækkeligt, fordi det kun gaar ud paa at aabne de Kommuner, som lide under Arbejdsløsheden og frygte for større Nød i Vinterens Løb, Leilighed til at faae rentefri Laan af Statskassen, men vilde, at vi efter Folkethingets Forslag skulde indrømme de Paagjældende en Gave af Statskassen, og det ærede Medlem saa motiverede dette ved den Betragtning, at dette var rimeligt under ekstraordinære Tilfælde, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, hvad Sikkerhed han har for, at det er et ekstraordinært Tilfælde, der foreligger. Jeg er ganske enig med ham i, at naar der virkelig forelaa et ekstraordinært Tilfælde — lad os sige, at det var almindelig Misvægt, at der var stet store Oversvømmelser, eller at der forelaa andre store nationale Ulykker som Kvægepest, Kølra og slige virkelig ekstraordinære Tilfælde, som man kunde haabe ikke senere vendte tilbage saa let. — saa har han Ret, saa vilde der for Statskassen være god Grund til at give en Gave i Stedet for at yde Laan. Men hvad Sikkerhed har det ærede Medlem for, at de trykkede Forhold, den Kalamitet, som, det indrømmer jeg, er til Stede, ikke varer flere Aar? Ikke den allermindste. Derfor det ærede Medlem ikke staar i særligt Forhold til Forsynet, kan han ikke vide Noget derom. Hvorfra hidrøre disse trykkede Forhold? De hidrøre dels fra de flette Kornpriser og dels fra, at Handelen og Omsetningen i hele Europa ligger stille, men